

kæmpelse i ca. 7 Aar tilstedeværende, lempeligere Straffebestemmelser overhovedet aldrig ere blevne bragte i Anvendelse.

Og man vil deraf slutte, at det meget mindre er Straffens Udmaalingsgrænser end Overtrædelsernes kraftige Paatale, det har skortet paa.

Man vil da formodentlig ogsaa hurtigt komme til det Resultat, at Lovgivningens Fejl er den, at de klagende ikke have kunnet faa den i Loven hjemlede Paataleret gjort effektivt.

Under disse Forhold maa det da være os tilladt overfor det ærede Udvalg at fremsætte følgende yderligere Betragtninger:

Régelen i § 57, sidste Stykke, om, at Paataleretten i alle Tilfælde alene indehaves af „Forsikringsraadet“, der derfor ogsaa bærer det fulde Ansvar for denne til en Embedshandling ophøjede Rets forsvarlige Brug, vil eo ipso gøre de saare forstandige Bestemmelser i § 57, jfr. ogsaa § 38, der tilsigte at værne Selskaberne mod samvittighedsløs og illoyal Konkurrence, praktisk betydningsløse. Thi naar „Forsikringsraadet“ saaledes alene bærer det fulde Ansvar for Paataleretens forsvarlige Benyttelse, vil „Raadet“ meget forstaaeligt ikke udsætte sin Prestige for at lide Skaar ved, at en af det dekreteter Straffeforfølgning resulterer i Selskabets Frifindelse.

„Raadet vil derfor ikke foranledige Paatale, medmindre det forinden Begæringens Indgivelse sidder inde med et saadant Bevismateriale, som det med tilstrækkelig embedsmæssig Sikkerhed tør betragte som fældende. Men nu savner „Raadet“ netop ethvert Middel til i de ovennævnte Tilfælde paa Forhaand at skaffe sig et saadant, embedsmæssigt set tilforladeligt Bevismateriale. „Raadet“ kan nemlig ikke indkalde de paagældende for sig til at afgive Vidneforklaringer under Ansvar efter Straffelovens Kapitel 14, ej heller kan det foranledige, at saadanne Vidneforklaringer til „Raadets“ Brug blive afgivne for Retten. „Raadet“ kan og vil naturligvis, naar det ikke paa Forhaand skønner Klagen ganske uberettiget, anmode det vedkommende Selskab om at udtale sig, men ligesom Selskabet overhovedet ikke er pligtigt at svare saaledes vil Svarskrivelsen i hvert Fald erfaringsmæssig blive af den Karakter, at „Raadet“ ikke opnaar hin Sikkerhed.

Vi foreslaa derfor § 57, sidste Stykke, ændret saaledes:

„Offentlig Paatale finder kun Sted, naar saadant begæres enten af Forsikringsraadet, et tilladt Livsforsikringsselskab eller en Forsikringsorganisation; vedkommende Politimyndighed bestemmer samtidig efter Overtrædelsens Betydning, om Sagen vil være at behandle som Justitssag eller offentlig Politisag. De i nærværende Paragrafs 3die Stykke, 2det Punktum, nævnte Overtrædelser kunne dog tillige paatales under privat Politisags Form af vedkommende forurettede Selskab“.

Paataleretten bliver herefter ordnet overensstemmende med de sædvanlige Straffeforfølgingsregler, dog at der som Betingelse for Forfølgnings Paabegyndelse forlanges Klage fra enten Forsikringsraadet, et tilladt Livsforsikringsselskab eller en her hjemmehørende Forsikringsorganisation; det anklagede Selskab opnaar herved tillige at faa en eventuelt erstatningspligtig Vederpart. — At dernæst vedkommende forurettede Selskab i Paragraffens 3die Stykke, 2det Punktum, nævnte Tilfælde faar Ret til at forfølge den mod det skete Forurettelse i privat Politisags Form, synes i fuld Overensstemmelse med Sagens Natur og de for Injuriesager gældende Regler. Der er her saa langt fra Grund til mere end paa andre Omraader at befrygte Misbrug af en saadan privat Paataleret, at det netop paa Forhaand tør betragtes som givet, at Selskaberne ville være særdeles forsigtige med et anlægge saadanne Sager; dels risikere de let et betydeligt Erstatningsansvar, dels er et slikt Sagsanlæg i Tilfælde af Frifindelsesdom et meget tveægget Sværd, og endelig vil „Forsikringsraadet“ her faktisk være i Stand til at gribe regulerende ind.

Idet vi herved afslutte de Bemærkninger, som vort Ændringsforslag til § 57 giver Anledning til, og som vi bede det ærede Udvalg tage under velvillig Overvejelse, maa vi dog tilføje, at den ret knappe Tid, der særlig under Hensyn til Paaske-Helligdagens Mellekomst har været givet for at besvare Udvalgets Skrivelse af 27. Marts, for flere af Underskriverne heraf har vist sig utilstrækkelig til at faa endelig undersøgt, hvorvidt deres Direktioner maatte ønske at fremkomme med andre Forslag end de ovenfor fremsatte. Men idet vi altsaa tage det deraf flydende Forbehold, er det